

Sacramentsdag

Mc. 14,12-16.22-26

Ook al zitten wij weer in de tijd door het jaar de eerste paar zondagen na Pinksteren zijn toch altijd erg feestelijk. En vandaag vieren wij Sacramentsdag. En eigenlijk vieren wij dat wij elke zondag en zelfs dagelijks de eucharistie kunnen vieren. Het lijkt vanzelfsprekend en juist dan is het goed om er weer even bij stil te staan. En waar wij op Witte Donderdag eigenlijk het mysterie vieren wordt het laatste avondmaal / de eucharistie op Witte Donderdag beleefd tegen de achtergrond van het lijden en sterven van Jezus. Maar vandaag mogen wij opnieuw bewust worden van wat wij doen en wat er gebeurd in de mis.

Marcus in het evangelie verwoord het ook, Jezus herneemt het Joodse Paasmaal en geeft daar een vernieuwde betekenis aan. Hij sluit een nieuw en altijddurend verbond met ons, Hij geeft zichzelf zodat wij met God kunnen leven. Hij blijft zelfs bij ons in de eucharistie. Toch kent de mis veel gebruiken die voort komen uit de Joodse eredienst. De Joden hadden voor hun zoenoffers een lam, en ook met Pasen aten zij een lam. Ons Lam is Jezus zelf, zijn bloed geeft Hij ons zodat wij leven.

En Mozes in het eerste verbond gebruikt ook het bloed (wat in allerlei culturen voortkomt om een verbond te sluiten). Mozes gebruikt het bloed om een verbond tussen God en de mensen te sluiten. Door dat verbond krijgt het Joodse volk ook een identiteit als “Gods volk”. De eucharistie dient ook ons als kerkgemeenschap om te vormen, ons een te maken. Jezus geeft zichzelf zodat wij op Hem gaan lijken.

Na de consecratie verkondigen wij ons geloof in de eucharistie, maar het is daarmee ook meteen een vernieuwing van ons verbond met God. Wij willen met Hem leven totdat heel de schepping tot voltooiing komt.

Als kinderen voor het eerst hun communie doen kijken zij hier ook naar uit. Voor ons die voor een n-zoveelste keer de communie ontvangen wat is ons verlangen? Ook al zijn wij het gewend laten wij ook die houding vasthouden van verbazen. Zijn wij ons bewust van wat wij vieren? Jezus die tot ons spreekt in de Bijbel en daarna bij ons komt in brood en wijn en die ons voedt zodat wij het verbond met God kunnen leven? Die band en ons geloof mag zichtbaar worden door ons bewust te zijn van wat wij doen als wij naar de mis gaan, maar ook in onze antwoorden.

Bijvoorbeeld bij de prefatie zegt de priester: “verheft uw hart” “wij zijn met ons hart bij de Heer” en dat is niks anders dan te zeggen laten wij ons op God richten, en u antwoord wij zijn daadwerkelijk op God gericht. Bidden wij dan met heel onze persoon. Of bij het “de Heer zij met u”, als kerkgemeenschap is God aanwezig en jullie vertegenwoordigen alle gedoopten, en bij het antwoord

“en met uw Geest” geven jullie het antwoord dat God in mij als bedienaar handelt.

Laten wij met vernieuwde verbazing de eucharistie vieren. Straks op het einde van de mis zullen wij ook samen een moment van aanbidding hebben. Onder de consecratie houdt de priester de hostie al even omhoog, en dat doen wij in de aanbidding verlenen. God wil ons zien en wij mogen naar God kijken. Laten wij steeds bewust zijn dat God naar ons verlangt, Hij wil bij ons komen, en laten wij proberen om daar tijd en aandacht aan te geven.

Harm Eskes, pastor